

OCEÁN · SHALOM

PETR MUK



(A JÁ)
KAREL DENIŠ

 CPRESS

OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



KAREL DENIŠ
OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já) – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  MEDIA

OCEÁN, SHALOM, PETR MUK (a já)

1985–2025

Čtyři dekády jedinečné muziky

KAREL DENIŠ

© Karel Deniš, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5590-5

ISBN e-knihy 978-80-264-5616-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno jin & jang Oceánistům, Shalomákům a Mukovcům,
ale i všem ostatním, třeba jen na chvíli uhranutým*



OBSAH

Intro	10
Dural, Templ & spol.....	12
Oceán	25
Příliv	26
Překvápko	27
Rok nula.....	28
Bomba	29
Moskva.....	31
Marný pokus o album, listopad, U.K.	33
Nadupáno	38
Vášně	43
Smíření? Odliv!.....	44
Komentovaná diskografie	48
Oceán 2.0	54
Zřizovatelé, organizační vedoucí & manažeři	59
Shalom	62
Shalom / brány intimních vzkazů.....	70
Komentovaná diskografie	76
Zpěvandule	86
Déva	90

Lorien	94
Fiction & spol.	97
Eniel & spol.....	104
Studia & producenti	108
The Sound of Mute.....	112
Petr Muk	122
Komentovaná diskografie	134
P. M. Band & spol.....	142
Bon soir, Stín, Zrcadlo & spol.	146
Princ, Raimond, Galileo & spol.....	150
Poslední rok.....	154
Smrt	157
Kouřimská skála	166
Outro.....	171
Bonus/Slyšeno & viděno sedmi	176
Poděkování	183

Které momenty z téměř čtyřiceti let
od mého prvního setkání s Oceánem
byly nejdůležitější?

Zradili Dušan, Jan a Petři
ideály svých undergroundových začátků
proměnou v novoromantický Oceán?

Existovala reálná šance využít koncertování
s hvězdným britským duem Erasure
k mezinárodnímu průlomu?

Bylo profesionálně rozumné poslat Oceán
do hibernace ve chvíli jeho největší slávy?

Naplnil Shalom všechna písňová a duchovní očekávání
tří Petrů s Mukem v čele?

Stala se kapela Fiction nejzásadnější pasáží
muzikantského života bratrů Vozáryových?

Neutopil sólový Petr Muk svůj mimořádný talent
ve středním popovém proudu?

A jak trvalou stopu společně
či jednotlivě zanechali v naší hudbě?

Řada nejednoduchých otázek, na něž zkouším hledat odpovědi.
Nevím, zda se mi to podaří, natož pak dokonale.
Jsem si však jist, že všechny ty dávné sny s námi zůstanou už navždy.

„Já, Sinuhet, syn Senmuty, jsem nicméně znechucen lží ve dnech své staroby a svého zklamání. Proto píši jedině pro sebe a píši jen to, co jsem viděl na vlastní oči nebo o čem jsem se přesvědčil, že mi bylo pravdivě vypravováno. V tom se liším ode všech, kteří žili přede mnou, i ode všech, kteří budou žít po mně.“

(Mika Waltari a jeho *Egyptán Sinuhet* v překladu Marthy Hellmuthové z roku 1965)





INTRO

Jsem ten Karel, jehož jméno můžete nalézt na záznamech téměř všech podob zpívání Petra Muka mezi producenty, spolupracovníky, v poděkování či pod texty v bookletu. Ten, který je považován za pevnou součást mimořádného ohlasu kapely Oceán. Ten, který na začátku devadesátých let nepřeslechl vábení Mukových, Kučerových a Honsových shalomských písní, nabízejících zajímavá sdělení v poněkud jiné hudební formě. Ten, který sledoval Petrovu sólovou stopu, i když to bylo někdy křivolaké putování temným hvozdem. Až do 24. května 2010 jsem s ním byl prakticky v každodenním kontaktu jako hudební konzultant a všeobecný poradce, snad přítel. Stál jsem poblíž jejich i jeho úspěchů, pomáhal překonávat trápení při nezdarech, nabízel řešení.

Před deseti roky jsem vydal knihu (nejen) o Petru Mukovi. Byl by tehdy slavil padesátiny, kdyby ovšem už pět sezón krásně nezpíval kdesi nenávratně daleko. O kapelách Oceán a Shalom, v nichž fungoval jako frontman, ale i o jeho jiných hudebních zastaveních, tam byly obsáhlé kapitoly, leč v hlavní roli byl Petr jako muzikant a člověk. Letošek, ozdobený šedesátkou tří pětin členů původní oceánské party a čtyřicítkou jejího trvání, je pro mě další výzvou. Vzpomínek mám od onoho zásadního setkání v červnu roku 1986 mnoho, stejně jako dokumentů, jež se k nim vážou. Byl jsem totiž bezprostředně u toho v roli podstatného pomocníka, ba kamaráda. Do rozpadové krize se všemi, poté s větší polovinou Oceánu v Shalomu a nakonec s Mukem až do jeho tragického odchodu. Byly to roky trojnásobného vzestupu jeho velké popularity, vykoupeního ovšem únavou, pochybami, konflikty. Úspěch si vybral svou daň, u tří Petrů i Dušana s Honzou v různé podobě, dané jeho intenzitou a jejich lidským ustrojením. Nechci se příliš zabývat osobními detaily, stojícími za pracovními, rodinnými, partnerskými či zdravotními trable, ač by to jistě zvýšilo atraktivitu knihy pro bulvár i prodej takových podrobností lačným čtenářům. Toho všeho jsme si však již dříve užili v občas nepřeknné míře. Rád bych se proto ohlédl především za jejich muzikou, texty, zpíváním, koncertováním a nahrávkami, tehdy oslovujícími statisíce lidí a dodnes nezapomenutými. Nostalgie po osmdesátkách a devadesátkách vyvolává otázky, nakolik Oceán, Shalom, sólový Petr a řada jejich projektů ovlivnili

dobu, a naopak. Naplnili beze zbytku možná očekávání vlastní, ale i ta svého okolí? Využili všech rýsujících se příležitostí stát se hvězdami s dlouhým svitem? A pokud ne, tak proč?

Myslím, že je to téma stále opravdové, z prstu nevycucané. Také proto, že lidské i muzikantské osudy tří Petrů, Dušana a Honzy jedinečným způsobem dokumentují dění v československém kulturním prostoru několika dekád. Jako děti narozené v šedesátkách se v rodině nemohli vyhnout tehdejšímu společenskému dění a logicky ani pro tu dobu zásadní muzice. Mukovy obdivné návraty k *Stínu katedrál* nebo *Zrcadlu*, stejně jako třeba Kučerovu slabost pro alternativní kytarovky typu Grateful Dead, podpořili poslechem a doplněním vědomostí, ale bylo to tam už někde hluboko uloženo. V jejich teen sedmdesátkách – nepochybně také vlivem jihočeské snazší dosažitelnosti rakouského a západoněmeckého rozhlasového a televizního vysílání – poznali vše podstatné, od raného metalu Black Sabbath či glam rocku Sweet přes synth minimalismus Kraftwerku až po generační oslovení rozeřvaným britským a intelektuálním americkým punkem. Přidejte k tomu pozorné sledování domácí undergroundové scény v podobě Plastic People of the Universe (PPU) či DG 307 a z toho pramenící logické přesahy k Franku Zappovi a skupině Velvet Underground. To vše se odrazilo v jejich aktivním středoškolském muzicírování, vždy vzdáleném tehdejšímu mainstreamu, stejně jako v jejich dospívání na pražských bytových filozoficko-náboženských seminářích. Po punku Duralu, alternativě Gas či seskupení kolem pražského Templu přišel Oceán, skvěle zapadající do druhé poloviny osmdesátých let. Jisté zčásti poučené hvězdnými U2, Depeche Mode nebo The Mission, a třeba také belgickou Electronic body music, dokázali originálně propojit autorské hudební základy s potřebně vícevrstevnými Honsovými texty. V deváté dekádě minulého století se jejich cesty rozdělily, ale shora uvedená východiska se různě intenzivně objevovala jak v Shalomu, tak v Dávě, Enielu či Fiction. Sice v jiné personální a nástrojové konfiguraci, ale trvale poblíž původních ideálů. V Mukově případě bývá některými kritiky vyjadřováno zklamání z jeho popové působící a Slavíky i muzikály ozdobené sólové kariéry. Bylo by však spravedlivé i tuto fázi jeho tvorby a života prozkoumat poslechem všech pěti alb. Tam – vedle posluchačským dopadem středoproudých hitů – najdete také tvorbu odrážející oceánské, ale i ještě starší melodické a textové inspirace.

Je to fascinující příběh pěti kluků z Českých Budějovic. Ti, přes normalizační obavy, možné nesouhlasy rodičů a trvalý zájem fízlů, překročili hranice hudebně bukolického

kraje, navázali kontakt s tak či onak nezbytnou Prahou, aby ji poté zaskočili několika lidsky i umělecky konzistentními projekty. Otázka zní, co by se dělo, kdyby nepřišel listopad 1989. Pravděpodobně by zůstali hudební opozicí, neboť ani oceánský „nový pop“ by v médiích kontrolovaných stranickými tajemníky a protřelými kmotry nejspíš neměl šanci. A oni rozhodně nebyli připraveni kolaborovat. Je to možné téma pro televizní dokument, neboť jejich proměna z guberniální vrchností pronásledovaných mladíků přes Velkou Británii potvrzené super hvězdy a následné výrazné osobnosti na několik hudebních způsobů nemá v našem prostoru přímou konkurenci.

Tuto knihu píšu jako jejich dlouholetý parťák, ale také jako hudební publicista a spolupracovník několika gramofonových firem. To mi snad umožňuje s potřebným odstupem hodnotit dobu všeobecného jásání i hořkých sporů, vyprodaných turné i hledání obživy na malých diskotékách, v korunách milionových obrátů alb i životů o několika rohlících a lahvičkách denně. Dnešními ušima jsem si znovu poslechl to velké množství muziky, abych hledal její místo nejen v paměti fandů, ale i těch, kteří tehdy neměli pro melodický synthpop, křesťansko-egyptsko-judaistickou prezentaci či trylkování z klece Zlatých slaviců pochopení. Je logické, že ty věci vnímám do jisté míry subjektivně, bylo to pro mě čtvrtstoletí zapojení v úvazku 24/7. Pro větší objektivitu jsem tedy využil pohledu dobových rozhovorů, recenzí a komentářů. Potvrzuji, že nešlo o zákulisně vykonstruovaný hype, ale o skutečnost, že na domácí scéně existoval symbol přirozeného přesunu od předlistopadové alternativy k porevoluční nové hitovosti. Je tedy řada důvodů k tomu, proč si to bez přehánění, leč oprávněně hrdě připomínat.

K dispozici jsou úspěšně reedované původní nahrávky, v obalech doplněných fotografiemi z portfolia významných profesionálů se skvělým okem pro tu mimořádnou hudbu a její tvůrce. Rádía a televize, přiměřeně časovému odstupu od vzniku muziky a jejich vysílacímu formátu, ty písničky stále vysílají v denních rotacích a občas připravují speciální pořady o důležitosti příspěvku Petrů, Dušana a Honzy k historii naší populární hudby. V mnoha z těch věcí jsem byl, či stále ještě jsem, silně namočen. Snad tedy nebudete mít za příliš opovázlivé, že jsem do této knihy přidal podtext (a já).

DURAL, TEMPL & SPOL.

Podej mi svou dlaň
(a) budem tu jen krátce
jen co listí opadá
lehnu si tu na záda
jen na chvíli snít pak na klíně Ti bdít
S L U N C E

Nastav mi svou dlaň
(a) bude nám tu krásně
Lehnu si ti do klína
a nebudeš mě proklínat
V klidu usínám na chvílku umírám
S L U N C E

DURAL

Tato kapitola není postavena na mých vlastních diváckých zážitcích, neboť do (pro mě) premiérového oceánského června 1986 bylo tou dobou ještě daleko. Mnohé mi ovšem prozradily zvukové kazety a písemnosti z Mukova archivu, leccos jsem se dozvěděl z povídání s Petry a Vozáryovci. Cenné jsou výňatky z různých rozhovorů, dovolující lépe rekonstruovat dění první poloviny osmdesátých let a hledat jeho slyšitelné ohlasy v příštích osudech pěti českobudějovických středoškoláků. A není to historie lečjaká, vezmeme-li v potaz, že jejich cesty vedly ze společného undergroundu k oceánskému hitovému prolnutí alternativních východisek, shalomskému hledání víry a jeho prezentace, vozáryovskému spojení s Mejlou Hlavsou, Mukovu naplnění daru hlasu také stříbrnými Slavíky i aktuálnímu třípětinovému návratu k nekomerční podstatě. Jen málokdo v naší populární muzice absolvoval tak mimořádnou trajektorii, dotýkající se několika různých kulturních vrstev a posluchačských generací.

LN: Když mluvíme o minulosti, vaše první kapela se jmenovala Dural a byl to první punk v jižních Čechách, nepletu se?

„Nás ovšem v počátcích ovlivnilo to, co přinesla druhá česká kultura, od Plastiků po DG 307. Na začátku to tedy byl spíš odvar z českého undergroundu, Zappy a později také toho, co jsme viděli v rakouské televizi – Sex Pistols, Ramones nebo

Blondie. Původně jsem tedy byl mánička, ale ten okruh stále stejných lidí řešících stále stejné věci mně začal lézt na nervy, i když člověk nakonec skáče jen do dalšího klišé. Ale revolta proběhla a výsledkem byla první punková kapela v jižních Čechách.“

Z rozhovoru Petra Muka s Petrem Vizinou, Lidové noviny, 17. 12. 2005

Kapelu Dural (původně Jolly Jokers či Žolíci) jsem nikdy naživo neslyšel, znám jen záznam jednoho z jejich mála koncertů na Petrem mnohem později předané kazetě zvukově strašlivé, ale dokumentačně znamenité.

Šlo o rok 1982 či 1983 a zjevně značně nepřehledné vystoupení: na nejspíš Mukův mikrofonní dotaz „Kde je Petr?“ – myšlen možná druhý kytarista Hons, ale mohl to být i nový klávesák Kučera – se mu dostalo odpovědi „Támhle leží...“. Show obsahovala relativně snadno hratelné písně Sex Pistols nebo Ramones, včetně slavně extravagantní verze Sinatrovy *My Way*. Krom toho se tu dostalo i na první vlastní skladatelské pokusy, o hodně později Mukem zčásti zopakované, třeba *Boty* a *Slunce*, překvapením večera byla *Jasná zpráva* od Olympiku, nebo dokonce Štáidlovo *Mží ti do vlasů*, samo sebou ve svérázné úpravě. Petr prý zpíval jen z naprosté nutnosti: původně se chtěl věnovat výlučně baskytaře, když už mu vytožený kontrabas na konzervatoři doma neprošel.

„Náš kytarista Láďa Bartoň chodil do školy s hudebníky Vildou Čokem a Křivkou, kteří nám zprostředkovali kontakt s Prahou, kde působily jejich kapely Extempore a Zikkurat. Nejvíc se nám tehdy líbili britští Stranglers, protože používali klávesy, a tak jsme přibrali i Petra Kučera, který se mnou chodil na „stavárnu““

**Z rozhovoru Petra Muka s Janem Prokešem,
Svobodné slovo „na sobotu“, 12. 12. 1992**

Hudební doprovod vykazoval logické zjednodušující aranžérské odlišnosti i jiné amatérské nedostatky, třeba nutně opakovaný začátek nebo spíše legrační kytarové sólo. V šestnácti sedmnácti se žádné velké umění nekonalo, ani zával energií ne. Petr měl vzpurnou britskou muziku na tři akordy rád, celý život ji hodně poslouchal, ale mám pocit, že punkerem byl spíše zevnitř než na pódiu. Upřímně řečeno, s jeho hlasem by spokojit se s několika málo křičenými tóny vzdoru bylo proti pánu bohu. Mukův rukopisný archiv skrývá rozličné klenoty a repertoárový list Duralu k nim rozhodně patří. Znělka a dalších osmnáct položek jsou rozděleny do čtyř bloků. Vlastní tvorba obsahuje třeba v roce 2000 znovu naleštěné *Boty*, ale najdete tam také *Krysaře*, *Pryvát* (!), *Disco* nebo *Blešku*. Ramones jsou bez původních názvů a připsané poznámky typu „Hej hou“ nebo „Čekání“ k identifikaci předloh nepostačují. Ani rovněž anonymní čtveřici songů od Sex Pistols nezařadím, neboť přípodotek „Ajajaj“ by mohl dost dobře platit pro cokoliv. Úplnou lahůdkou jsou pak Stranglers: faktická muzikantská poznámka „od E“ je jasná, ale co hledat pod označením „Kurvení“ napíná moji fantazii na maximum.



S Vildou 30 let poté

0. ZNĚLKA

1. Krysař —
2. Pomalá —
3. Prycať —
4. Boty —
5. Bleska
6. Disco
7. Ramones - (černí)
8. Stranglers - školník
9. —||— - kurovi
10. —||— Leme leme
11. —||— Od E
12. Sex Pistols 1
13. Sex Pistols 2
14. Sex Pistols Ajjaajj
15. H
16. RAMONES a von
17. —||— Hej hou
18. —||— pond kuleť

Kdy jste se poprvé setkal se zpěvákem Petrem Mukem?

„Potkali jsme se 1. září roku 1980, když jsem nastoupil do Českých Budějovic na střední stavební školu. Zcela náhodou jsme si sedli k sobě do lavice. Vlastně to taková náhoda nebyla. Já byl z Týna nad Vltavou a jako přespolní jsem přijel poměrně brzy a sedl si do poslední lavice. Petr přišel asi za minutu osm a jediné volné místo bylo to vedle mě. Hrál jsem tehdy v kapele, která vystupovala na takzvaných čajích, což byly v podstatě taneční zábavy. Petr poslouchal punk a Franka Zappu, jeho městský hudební vkus byl širší než můj venkovský. Později jsem se přidal k punkové kapele Dural, kterou založili Petr a Láďa Bartoň. To bylo ve třetáku. Tehdy jsme spolu hráli poprvé. Já hrál na elektrické varhany Delicia a trubku. Oceán pak vznikl v roce 1985. Na stavební škole nás učila paní Vozáryová, maminka našich pozdějších kolegů z Oceánu Dušana a Honzy. Honza byl o dva roky starší než my a chodil na stejnou školu. Dušan dělal strojárnu, která byla ve vedlejší čtvrti.“

Z rozhovoru Petra Kučery s Jaroslavem Špulákem, Novinky.cz, 10. 6. 2022

Jejich aktivní punková éra skončila částečným přesunem do Prahy, vlastně tak trochu únikem před následky oné středně rozdurděné a sledování západoněmecké televize ovlivněné muziky Duralu: výsledky na státní bezpečnosti

a zákazy hraní byly docela časté. Kdyby byli soudruzi tušili, jaké účesy jim Petři M. a K. dost brzy nabídnou náhradou za skromná barevná číra z cukrové vody! Když se později naskytla šance, snažil se Muk přímlovou v budějovickém rádiu prospět na jižní Čechy vcelku odvážné novovlnné kapele Holomráz, ve které hrál jeho Duralový exkolega, kytarista Ladislav Bartoň. Ta se dokonce v roce 1988 s Oceánem sešla na rockovém festivalu v Havlíčkově Brodě. Bylo to sice v obou případech stylově už úplně o něčem jiném, ale pruda pro okresní funkcionáře KSČ stále stejná.

LN: Jak jste se dostal od punku k novoromantickému Oceánu?

„On to tak prudký střih nebyl, zažil jsem si punkové období se vším všudy, včetně výsledků na StB v Budějovicích. Konec mého punkového období přišel ve chvíli, kdy hrál novovlnný OK Band v Týně nad Vltavou. To už jsem se cítil zralý na zásadní změnu. Přijeli tam naši fanoušci se zavíracími špendlíky ve tvářích a potravinářskými barvivy, kterými si vyráběli modré, červené nebo zelené pivo. Já jsem se v té době začínal víc zajímat filozofií, byli jsme napojeni na komunitu lidí v Praze a jezdili na bytové semináře. Měl jsem svého učitele, začal jsem číst knihy o náboženství. Tím jsem se zabýval od roku 1983 vlastně... až dodnes. Jsem stále na cestě.“

Z rozhovoru Petra Muka s Petrem Vizinou, Lidové noviny, 17. 12. 2005



Michaela, tehdy Muková

TEMPLEGROUND

Pražský pobyt Dušana, Honzy a Petru v první polovině osmdesátých let jsem vnímal spíše přes povídání o bytových seminářích, přednášejících lidech a tématech než o hudbě, která je v této době doprovázela. Shoda panovala v zásadní důležitosti židovského filozofa Maxmiliána Durena, poslechu Plastiků a DG 307 i zprvu společného jamovacího kontaktu s varhaníkem Mirkem Vodrážkou. Také tady jsem dostal důvěru v podobě předání kazety, v onom roce 1987 ještě raději skryté v červené krabičce od nahrávky duacího disku k aerobiku, vydaného firmou Panton. Na tomto pokladu z roku 1984 se nacházel více než hodinový hudební útvar pro spíše artrockový než undergroundový kvartet. Publicista Ondřej Bezr v jejich muzice nalézal stopy Mariána Vargy, Magny či King Crimson, jeho kolega Alex Švamberk tam právem slyšel také třeba rané Genesis s Peterem Gabrielem nebo Yes. Vodrážkova definice z bookletu o více než třicet let později vydaného CD byla o dost komplikovanější: „*Independentní styl vyznačující se důrazem na duchovní symboliku, estetiku transcendence hudební formy a alternativním životním stylem (No Drugs, No Alcohol, No Meat). Vyjadřuje politický postoj vůči ateistickému totalitnímu režimu.*“

S tím vším mohl v tu chvíli devatenáctiletý Muk souhlasit, byť v případě piva a masa mu to nevydrželo dlouho. Nehrál tu hlavní roli, ale jeho bezpražcová baskytara a drásavě expresivně křičené pasáže nebyly k přeslechnutí. Pavouci a jiná temná zvířena, mimořádně osobní píseň *Jako pták bez křídel*, celkový jinotajný podtón, dost komplikovaná muzika pro Vodrážkovy Hammondy i kytaru a cello manželů Švábových. Sice nikoli zcela nepodobná jiným prokomponovaným undergroundovým projektům, ale i Petrovou zásluhou jemnější, melodičtější.

„Pták, který když bez křídel, neletí, nemůže dál. / Tak já, jsem-li bez pravdy, nebytí, nemůžu dál. / V té chvíli jak bez křídel v úzkosti zakouším pád. / Tak samotný v té propasti, nacházím sebe sám... / Nacházím sebe sám, nemohu dál...“

(Text Petra Muka a Miroslava Vodrážky)

Nahrávka celého oratoria, produkováná Ivanem Bierhanzlem (viz PPU, DG 307 či Agon), zorganizovaná a na MC prodávaná tehdy brněnským aktivistou a dnes stejně zabejčeným politikem Petrem Cibulkou, naštěstí existovala ve vynikající zvukové kvalitě a trpělivě čekala na příští zveřejnění. Stalo



Švábovi a Mukovi v Templu



se tak pod názvem Mirek Vodrážka, Milan Šváb, Iva Švábová, Petr Muk: *Underground Temple Story* (CD, g.parrot 2015). Oceánští oddaní, shalomští melodičtí i Petrovy fanyanky z období sólových písniček se sice mohou značně divit, ba přímo polekat, ale jako badatelský materiál je to vydatné sousto. Muk se od této intenzivní, ale nakonec pro něj jen přechodné a v důsledku slepé vývojové hudební větve později spíše distancoval, i tak to však vhodně dokládá jeho životní situaci a názory těsně před Oceánem.

Mé setkání s Miroslavem „Mirkem“ Vodrážkou (* 1954), jedním z hybatelů tohoto projektu, a také člověkem, u kterého Petr se svou první manželkou Michaelou v Praze nějakou dobu bydleli, se nevyhnutelně uskutečnilo proto, že Muk měl vždy chuť propojovat lidi kolem sebe do společenstev. Vodrážkův vztah k tomu, co jsem Oceánu, Shalomu i Mukovi sólově pomáhal budovat, tedy k jakémusi zprvu nenormalizačnímu a později neprovařenému popu, byl ovšem záporný. Jako součást disentních aktivit, čelný feministka, znalec teorie chaosu, badatel v oboru transgenderu, po desetiletí aktivní „zneklidňovač“ jakékoli formy vlády a odborový bojovník uvnitř Ústavu pro studium totalitních režimů má moji neředěnou úctu. Jako takový byl však nespokojen s vývojem Petrovy kariéry, což mu asi chvílemi dával znát. Možná měl

Vodrážka ze svého undergroundového pohledu oprávněný pocit, že by Muk byl světu užitečnější jako nekonformnější, ohlasem neviditelnější hudebník, bez úspěchu u masového posluchačstva, ale nejspíš si to spolu nikdy pořádně nevyvětlili.

Tajemný dům v pražské Templové ulici, kde Vodrážka bydlel, však byl pro Petra silným intelektuálním a duchovním místem. A pro jeho nejen mediálně nepříjemnou situaci zachraňujícího manažera Richarda Dušáka navíc i adresou, kde se Muk v absolutním psychickém propadu na konci shalomské éry v listopadu roku 1994 pokusil rituálně očistit ohněm. Oficiálním vysvětlením tohoto incidentu bylo, že výjezd hasičů směřoval k požáru věcí vzplanuvších ve sklepě, ale v praxi to bylo složitější. Nasvědčují tomu místo děje, konfigurace svící, přítomnost (snad nahé) dívky a následný Petrův krátký pobyt v nemocnici.

„Dům v Templové se stal součástí Petrova duchovního hledání pomyslného alchymistického kamene mudrců a zájmu o judaismus, který se promítal do jeho pozdější hudební symboliky.“

Z Vodrážkovy textu v CD bookletu, podepsaného jako Správce v TEMPLU